

Sygn. akt II Ka 50/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017r.

sprawy **S. S. (1)**

oskarżonego z art.217§1k.k.

z oskarżenia prywatnego G. K.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 6 grudnia 2016r. sygn. akt II K 921/15

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego G. K. kwotę 840zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

Sygn. akt IIKa 50/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Koninie, na podstawie art.66§1i2k.k. i art.67§1k.k., warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata postępowanie karne wobec oskarżonego S. S. (1) o przestępstwo z art.217§1k.k. polegające na tym, że w dniu 23.09.2014r. w Ł. naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego P. K. w ten sposób, że uderzył go ręką w głowę. Nadto, na podstawie art.67§3k.k. w zw. z art.39pkt7k.k., orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości. Obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego P. K. uderzając go ręką w głowę, w sytuacji, gdy fakt ten nie wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, na których Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie,

w postaci zeznań świadków i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Nadto zarzucił sprzeczność ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie polegającą na przyjęciu sprawstwa oskarżonego, podczas gdy ujawnione w toku przewodu sądowego dowody takiego ustalenia nie potwierdzają.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. S. (1).

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. S. (1) okazała się bezzasadna.

Treść wniesionego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że zasadniczym zarzutem stawianym zaskarżonemu wyrokowi jest dowolna, w więc niespełniająca wymogów określonych w art. 7 k.p.k., ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a w szczególności zeznań przesłuchanych świadków i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Przypomnieć więc należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. jeżeli poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego, wbrew zarzutom obrońcy, ocena dowodów zgromadzonych w sprawie, przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełnia przedstawione powyżej wymagania.

Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania w oparciu o fakty i ich szczegółową, logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Zarzuty obrońcy oskarżonego okazały się natomiast w znacznej mierze jedynie polemiką z argumentacją Sądu I instancji.

Obrońca zarzuca Sądowi I instancji, że błędnie ustalił, że zeznania świadków: P. K., G. K., E. B., M. K. (1), M. K. (2) i opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej dają podstawy do przyjęcia, że pokrzywdzony został przez oskarżonego uderzony ręką w głowę, podczas gdy z zeznań świadków wynikało, że oskarżony miał uderzyć pokrzywdzonego nie ręką a kluczem żelaznym, biegły z zakresu medycyny sądowej natomiast w swojej opinii, analizując obrażenia doznane przez pokrzywdzonego, wykluczył taki mechanizm działania oskarżonego.

Z oceną tą nie sposób się jednak zgodzić. Przede wszystkim podnieść trzeba, że Sąd I instancji w świetle opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, rozstrzygając na korzyść oskarżonego właśnie, wątpliwość co do sposobu działania oskarżonego, nie dał wiary zeznaniom wyżej wymienionych świadków, co do tego, że uderzenie nastąpiło kluczem żelaznym. Sąd I instancji miał prawo do takiej oceny, co nie przesądzało o braku możliwości uznania za wiarygodne zeznań tych osób co do samego faktu uderzenia pokrzywdzonego przez oskarżonego ręką w głowę. Odmienne twierdzenia świadków, uznane za niewiarygodne w świetle opinii biegłego mogły wynikać bowiem nie tylko z chęci przypisania oskarżonemu surowszej odpowiedzialności, ale również z nieprawidłowego postrzegania tego faktu z uwagi na odległość czy miejsce z jakiego świadkowie obserwowali zdarzenie. Słusznie natomiast Sąd I instancji ustalił, że oskarżony niewątpliwie w rękę ów przedmiot trzymał uderzając pokrzywdzonego ręką w głowę.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji prawidłowo ocenił również zeznania świadków: K. S., S. W., którzy zaprzeczali sprawstwu oskarżonego.

Prawidłowo Sąd I instancji ocenił również zeznania funkcjonariuszy D. C. i S. S. (2). Fakt, że pokrzywdzony nie zgłaszał żadnych dolegliwości na miejscu zdarzenia nie przesądza w żaden sposób tego, że nie został on przez oskarżonego uderzony. Nie można też przecież zapominać, że pokrzywdzony w chwili zdarzenia był jeszcze dzieckiem. Wbrew zarzutom skarżącego matka pokrzywdzonego nie była obecna na miejscu zdarzenia, a ojciec sam doznał też przecież obrażeń.

W akcie oskarżenia również nie zarzucono oskarżonemu uderzenia kluczem żelaznym jak podaje skarżący, a zarzucono naruszenie nietykalności cielesnej poprzez uderzenie ręką w głowę. Taki opis czynu oskarżonego zresztą, w ślad za aktem oskarżenia, przyjął Sąd I instancji, mimo że przez „niedopatrzanie” jak wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdyż z opinii biegłego wynikało, że czyn oskarżonego można było kwalifikować nawet z art.157§2k.k. Ponieważ jednak wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego Sąd odwoławczy nie był władny dokonywać żadnych korekt w kierunku niekorzystnym dla oskarżonego.

Reasumując zdaniem Sądu odwoławczego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zarzutom skarżącego wskazuje, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków oskarżenia i w świetle opinii biegłego także na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Kontrola odwoławcza nie ujawniła również uchybień Sądu skutkujących obrazą art. 410 k.p.k. Przepis ten nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być bowiem rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe zwłaszcza w sytuacji, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634k.p.k. w z. z art.628k.p.k. i art.629k.p.k. w zw. z art.624§1k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację materialną; natomiast obowiązany był zasądzić na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu czyli koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, których wysokość ustalono na podstawie § 11ust.2pkt4 i ust7 i §15ust.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.15r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (poz.1800 ze zm.).

Agata Wilczewska